

Pappné Kozma Krisztina ápolási igazgató köszöntője
2021. május 14-én, a Tolna Megyei Balassa János Kórház
Ápolók Nemzetközi Napja alkalmából tartott ünnepségén

Kedves Munkatársaim!

A WHO a 2020-as évet az ápolók és szülésznők évének nyilvánította, Florence Nightingale 200 születésnapjának tiszteletére.

Emlékszem, amikor az emlékv megünneplésére készültünk és elhatároztuk, hogy egész évben Florence Nightingale munkásságát és életét bemutató gondolatokat, képeket teszünk közzé rendszeresen az intraneten, így tisztelegve munkássága előtt. Az üzenetek hetente jelentek meg, többen várták hétről hétre az életét bemutató történet folytatását. Aztán az intraneten a ritkán hallott idézetek, képek helyét átvette és az emlékezés sorait felülírta a „zöld mappa”, „kék mappa”, a piros színnel jelzett, azonnali és fontos üzenetek sora.

S már 2021-et írunk, február 19-én Kossuth Zsuzsanna születésnapján nem ünnepeltük a Magyar Ápolók Napját, talán nem is volt időnk gondolni a „mi Florence-ünkre”, mert más dolgunk volt...

Az ápolók napját korábban is szervező, lelkes csapat most erőt gyűjtött és azt mondta, hogy álljunk meg egy pillanatra. Gondoljunk nagy eleinkre és magunkra, ha rendhagyó módon is, de ünnepeljük meg az ápolást, a szakdolgozókat és mindenkit, aki segíti munkánkat!

A hagyományok szerint az ápolási igazgató beszéde nyitja meg az ünnepet. - Mit is mondhatnék nem egészen egy évvel a kinevezésem után?... Mit hozott magával 2020, miért nem zártuk le méltón az emlékévet, hol vagyunk ma és mit csináltunk az elmúlt egy évben...?

Florence Nightingale 200 év. Pandémia 1 év. Több mint 200 átirányított szakdolgozó, 200 beteg a járványkórházban, 50 lélegeztetőgép, 1318 ampulla felbontott C-vitamin egy műszak alatt, vajon hány darab pre-triage kérdőív, hány megmért testhőmérséklet, elvégzett teszt, diagnosztikai vizsgálat, ellátott beteg, mennyi felvett járványügyi jegyzőkönyv, hány beteg munkatárs, beadott oltás, EESZT-bejegyzés, mennyi elveszített és elfáradt lélek...

Talán velünk volt Florence Nightingale szelleme. Talán láttuk őt magunk előtt a Krími háborúban, „lámpás hölgyként”, amikor a beléptető katonai sátorban, egy hideg és fárasztó napon dolgoztunk. Talán a logisztikai osztály tudta, hogy az általuk biztosított védőeszközök országosan egyedülálló csomagolási módszere, szervezettsége, ezáltal a betegellátók segítése, a költséghatékonyság megteremtése mögött is érezhetjük Nightingale munkásságát, hiszen statisztikai, logisztikai tudományokban is jeleskedett.

A betegágy mellett és a háttérszolgáltatás minden szegmensében követtük gondolatait: becsületesség, megbízhatóság, pontosság, gyorskezdés, szelídség, tapintatosság, derű és bizakodás, hivatásszeretet az ember szeretete, az önzetlenség.

Talán bennünket is láttak úgy a mi betegeink, mint Florence Nightingal-t: *„Micsoda vigasztalás, ha csak látjuk is keresztülmenni a kórtermen. Egyik emberhez szól, sok másakra csak rámosolyog, vagy bólogat feléjük: de hát tudod, mindenkinek nem teheti, százával*

fekszünk itt. De mind megcsókolhatjuk az árnyékát, amikor az ránk esik, aztán boldogan fekszünk vissza vánkosunkra.”

Nekem mindezek jelentették a Florence Nightingale emlékét, abban az időszakban, amikor nem kértünk mást csak elég időt, elég embert a betegágy mellé, amikor a „*kitartást*” volt a köszönésünk és minden beszélgetésünk zárása. Amikor minden más lett, mint amit megszoktunk, amikor olyat éltünk át együtt, ami még soha nem volt, amikor egy célért összefogtunk!

Úgy érzem, nagy elődeink nemhiába fáradoztak s hagyták ránk örökül a kitartást, helytállást, az ápolás értékeit!

Az Ápolók Nemzetközi Napja alkalmából és a Florence Nightingale emlékév zárásaként kórházunk minden dolgozójának, átvezényelt bonyhádi, dombóvári, paksi, szigetvári, mohácsi, komlói, siófoki ápolóknak, katonáknak, a bennünket segítő szakmai szervezeteknek, hivataloknak, a kórházlelkészségnek, önkénteseknek, tanulóknak egyetlen rövid, de tartalmas szót tudok mondani.....KÖSZÖNÖM!

Az emlékét Lord Alfred Tennyson gondolatával szeretném lezárni és köszönteni mindenkit az Ápolók Nemzetközi napján:

„vagyunk, ami vagyunk;
sors és idő gyengíthetett, de hős
szívünk együtt ver s kemény a hite, hogy
küzd, keres, talál s nem hagyja magát.”